

Jan Jerzy Kasprzycki (1917-1947) ps. "Joe".

Urodził się w Wilnie 24 czerwca 1917 z matką Heleną i ojcem Janem, literatem, wydawcą i aktorem. Ojciec zmarł w 1920 na gruźlicę, wychowanie dwóch chłopców Tadeusza ur. w 1910 r. i Jana spadło na barki matki, która po śmierci męża podjęła pracę na poczcie w urzędnie partowym odcisku Litwy Środkowej.

Po ukończeniu szkoły powszechnej uczęszczał do gimn. im. kr. Zygmunta - Augusty, a następnie do gimnazjum O.O. jezuitów. Był czynnym harcerzem stajemy wileńskiej drużyny "Błękitna Jedynka". Ukończywszy 4. klasę gimnazjum przeniósł się do korpusu Kadetów w dworku, przeniósł następnie do Ramińska. Śluby wojskowe rozpoczął w podchorążowie saperów w Modlinie potem w Szkole Podchorążych Inżynierii w Warszawie.

W kampanii wrześniowej w ^{szeregach} walerii w Samodzielnej Grupie Operacyjnej "Polesie" gen. F. Huberka. Mianowany z plut. pchor. na stopień podporucznika. Ranny, rannierony w szpitalu wojskowym w Brańsku. Po uwolnieniu Armii Czerwonej, nie w pełni wyzdrowiał, przedostał się do Wilna.

Tu pracuje dorywczo, a następnie w f. c. rybników akwarij. Od porodu dupacji w konspiracji ^{SNZ-AK} walczył jako członek komunistycznego plutonu w obwodzie Środkowej garnizonu miasta Wilna.

W listopadzie 1943r. dojechał do Oddziału Partyzanckiego "Gonole" (późniejszego "Szczerec", komendant 3 Brygady Partyzanckiej AK) obejmując domostwo drużyny, a następnie plutonu. 21 czerwca 1944 mianowany przez "Szczerec" dowódcą 3. kompanii.

Uczestniczył w walkach 3 Brygady, m.in. w okolicy na posterunku policyjnym i mniejsze garnizony wpl. w Turkułach, Rudominie, Grażyszkach, w Korych Trocach, Jarunach w bitwach pod Mikulinkami, Murowaną, Oszmianką. Dowodził plutonami strzel. kompanii w zasadkach na drogach komunikacyjnych wpl. Ranny w walkach o Wilno (operacja "Ostre Bramy"). Przedstawiony do odznaczenia krzyżem Walecznych.

W trakcie leczenia rany odartostawny przez NKWD. Po rocznym śledztwie i odmowie współpracy z NKWD wywieziony do Łagron w okolicy Archangielska. Tu zmarł prawdopodobnie na zapalenie płuc w 1947r. Ta data zgonu umieszczona została na srebrnym epitafium, ufundowanym przez brata Tadeusza w kościeł. św. Andrzeja w Warszawie.

W pamięci towarzyszy broni pozostał jako wzor francuskiego Polaka, obywatela żołnierza i serdecznego kolegi.

Relacje brata Tadeusza Kasprzyckiego
Z. Kłosiński "3 Wileńska" Białyłok 1995
M. Korynno "Moje święte dotychczasowe, Budgosze 1995

